

Arrest

nr. 266 154 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. KALIN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit een dorpje nabij Zummar in de provincie Mosul in Irak. U bent op X 1978 geboren. U bent tot het derde leerjaar naar school gegaan en kan niet lezen en schrijven. Nadat u was gestopt met de school bent u op de boerderij van uw vader beginnen te helpen. Vanaf 2010 zou u als een fitnessinstructeur hebben gewerkt in een sportzaal die door uw oom in het dorp Zummar werd uitgebaat. U zou dit werk hebben gedaan tot 2014. Op 3 augustus 2014 zou u samen met uw moeder en uw zus uit jullie dorp zijn weggevlucht naar aanleiding van de komst van IS in de regio. Julie zouden eerst drie maanden in een tentenkamp in Zakho

(provincie Dohuk) hebben verbleven. Hierna zouden jullie een huis hebben gehuurd in de wijk Bedar in Zakho. In 2018 zou u dit huis hebben gekocht nadat een deel van de landbouwgronden van uw vader in uw geboortedorp werd verkocht.

Einde 2014 zou u zijn toegetreden tot het Iraakse leger. U zou een opleiding van ongeveer drie maanden hebben doorlopen. Omdat u bijzonder sportief bent, werd u meteen als officier aangesteld en kon u aan de slag als lijfwacht van de vice-minister van Peshmerga zaken S.L.(...). Na ongeveer één jaar zou u door S.L.(...) zijn benoemd tot de verantwoordelijke van al zijn lijfwachten, een groep van ongeveer 38 mannen.

In 2017 zou u S.(...), de echtgenote van S.L.(...), hebben leren kennen. Deze laatste was fysiek tot u aangetrokken en maakte avances. Na verloop van tijd zou u zijn bezweken voor haar charmes. Jullie zouden een relatie zijn begonnen die voornamelijk gebaseerd was op fysieke aantrekkingskracht. In totaal zou u drie keer met haar geslachtsgemeenschap gehad hebben: één keer in 2018, één keer in april 2020 en de laatste keer op 28 mei 2020. Op deze dag was u samen met twee collega-peshmerga's naar haar boerderij gegaan, zogezegd om er op het land te werken. U zou van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om met haar intiem te kunnen zijn. U liet uw medewerkers op het land werken terwijl u samen met haar in de wijngaarden geslachtsgemeenschap had. Terwijl jullie bezig waren, zou plots één van de zonen van S.(...) jullie hebben betrapt. Hij zou een aantal keer hebben geroepen dat hij alles aan zijn vader zou zeggen. S.(...) zou u direct hebben gezegd dat u diende weg te vluchten. Zij zou u hebben meegedeeld dat zij zich wel zou redden. Ze zou aan haar echtgenoot vertellen dat u haar had proberen te verkrachten. Diezelfde dag zou u eerst naar huis gegaan zijn waar u uw moeder op de hoogte bracht van hetgeen u was overkomen. Vervolgens zou u naar het tankstation gegaan zijn dat door uw familie werd uitgebaat. U zou uw neven hebben uitgelegd dat u problemen had, zonder in detail te treden, en dat u het land diende uit te vluchten. Diezelfde dag heeft u het land verlaten. U zou naar Istanbul gereisd zijn waar u ongeveer vier maanden verbleef. Vervolgens zou u verder gereisd zijn naar België waar u op 5 oktober 2020 aankwam en waar u op 12 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw militair rijbewijs, uw militaire badge, en verder enkele foto's van uzelf als militair onder andere in aanwezigheid van S.L.(...) en S.B.(...), de zoon van de president van Noord-Irak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

U legde verklaringen af over een vermeende relatie tussen uzelf en S.(...), de vrouw van vice-minister van Peshmergazaken, S.L.(...). Jullie zouden vervolgens een aantal keer seksuele betrekkingen gehad hebben en op 28 mei 2020 zouden jullie op heterdaad betrapt zijn door de zoon van S.(...). Blijkt evenwel dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd over dit incident. Gelet op het feit dat dit incident aan de kern van uw asielrelaas raakt, wordt uw algemene geloofwaardigheid hierdoor sterk ondermijnd.

Zo heeft u op de DVZ laten optekenen dat u en S.(...) op 28 mei 2020 werden betrapt door de zoon van deze laatste. U voegde er het volgende aan toe: 'ik heb dat niet gemerkt dat wij gezien werden door haar zoon. Maar even later werd ik opgebeld door de vrouw van de minister. Ze vertelde me dat haar zoon ons samen had gezien en dat hij dit heeft doorverteld aan zijn vader' (de minister) (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Dit is een heel andere versie van de feiten als diegene die u op het CGVS heeft laten optekenen. Hier verklaarde u immers dat de zoon jullie op heterdaad betrapte. U zou hem vervolgens hebben horen zeggen: 'ik ga het tegen mijn vader zeggen, ik ga het tegen mijn vader zeggen', waarop S.(...) u vervolgens zei om weg te gaan. Zij zou u toen ook hebben gezegd dat zij zichzelf wel zou redden. Dit is uiteraard een geheel andere versie van de feiten. Op de vraag, vervolgens, of u S.(...) iets

had horen zeggen tegen haar zoon antwoordde u dat u meteen was weggevlucht en dat u zich nog kon herinneren dat S.(...) op dat moment aan het wenen was. Op de vraag of u haar zoon enkel dat ene zinnetje had horen uitspreken, antwoordde u bevestigend en u voegde eraan toe dat hij dit zinnetje had herhaald en dat u de indruk had dat hij erg in de war was. Het is opmerkelijk dat S.(...) haar zoon niet had proberen aan te spreken om uitleg te geven zodat hij niet langer in de war zou blijven. U antwoordde hierop dat zij dit mogelijkervijze had gedaan, maar dat u meteen was weggelopen en dus niet kon weten of dit al dan niet effectief is gebeurd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 93-101). Wat er ook van zij, uw versie van de feiten zoals u deze heeft laten optekenen op het CGVS verschilt grondig van die voor de DVZ. Op het CGVS verklaarde u immers dat u er wel degelijk getuige van was hoe de zoon jullie op heterdaad betrapte, hoe hij hierop reageerde en hoe S.(...) op haar beurt hierop reageerde. U zou vervolgens weggegaan zijn en daarna nooit meer iets hebben vernomen van S.(...) (zie notitie persoonlijk onderhoud, vraag 101). Op de DVZ daarentegen verklaarde u dat u helemaal niets had gemerkt over hoe jullie werden betrap door de zoon van S.(...) en ook dat u dit pas naderhand van S.(...) te weten zou zijn gekomen toen zij u had opgebeld. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de manier waarop jullie seksuele betrekkingen hadden eveneens de wenkbrauwen doet fronsen. U lichtte toe dat u naar haar boerderij kwam met enkele peshmerga-collega's, zagezegd om te werken op het land. Vervolgens zou u ervoor gezorgd hebben dat uw medewerkers ergens ver weg aan het werk werden gezet. Hierna zou u op dekens in de wijngaarden de liefde hebben bedreven. Dat u, rekening houdend met de Iraakse context én met het feit dat het hier om de vrouw van een hooggeplaatst politicus zou gaan, dermate onvoorzichtig te werk zou gaan en in een open ruimte betrekkingen met haar zou hebben, is op zich al een opmerkelijk gegeven. U werd verder gevraagd hoe het komt dat er zich dekens bevinden in deze wijngaarden. U verklaarde nu dat u deze eerst was gaan ophalen in het huis. U voegde eraan toe dat het geen nieuwe dekens waren en ook dat het veel comfortabeler was met dekens op de grond. U werd hierna gevraagd of u de drie keer dat u seks heeft gehad met S.(...) telkens eerst een deken in het huis was gaan halen om deze vervolgens naar de wijngaard te brengen. U antwoordde hierop bevestigend. Vervolgens werd u gevraagd hoe u verantwoordde ten aanzien van anderen op de boerderij dat u dekens naar de boomgaard bracht, meer in het bijzonder ten aanzien van haar kinderen, personeel of eventuele medewerkers die op de boerderij aan het werk waren. U liet nu plots optekenen dat het geen dekens maar wel handdoeken waren. U werd erop gewezen dat het niet veel verschil uitmaakt of het nu gaat om dekens dan wel om handdoeken. Het blijft immers een opvallend gegeven als men u met dekens of handdoeken vanuit het huis naar de wijngaarden ziet gaan. U verklaarde nu dat het een groot domein was, dat u ervoor zorgde dat uw medewerkers ergens ver weg aan het werk waren en eerder had u al laten optekenen dat de kinderen van haar telkens aan het gamen waren. U liet aldus uitschijnen dat niemand u ooit zou hebben betrap met de dekens of handdoeken in de handen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 175-183). Deze verklaringen van u komen weinig overtuigend over. Het is weinig geloofwaardig dat u dergelijk opvallende handelingen zou hebben kunnen stellen, dat dit telkens onopgemerkt zou zijn gebleven, maar vooral en in de eerste plaats dat u dergelijk risicovol gedrag zou hebben durven stellen. In hetzelfde verband is het opmerkelijk dat u naar de boerderij van S.(...) zou zijn gegaan in de periodes dat u eigenlijk in verlof was. U werd erop gewezen dat dit toch als verdacht kon aanzien worden aangezien u toch niet verondersteld werd om contact te hebben met de familie van S.L.(...) in uw verlofperiode. U bevestigde dit maar u voegde eraan toe dat u om deze reden telkens enkele collega's meenam naar de boerderij om zo niet de indruk te wekken dat er andere motieven waren. U verklaarde nog dat S.L.(...) op de hoogte was van het feit dat u ook in uw privétijd afsprak op de boerderij en dat hij hierin geen graten zag omdat hij geen vermoeden had van de affaire tussen uzelf en S.(...) (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 195-199). Deze door u geschetste gang van zaken doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Dat S.L.(...) er geen graten in ziet dat u in uw privétijd afspreekt met zijn echtgenote en dit op een moment dat hij hier zelf niet bij aanwezig is, is op zijn zachtst uitgedrukt, opmerkelijk te noemen.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u verder vreemd genoeg met geen woord gerept over het feit dat S.(...) u zou hebben gezegd dat ze u van verkrachting zou beschuldigen om zo haar eigen hachje te kunnen redden (zie vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u op het CGVS hier meteen spontaan naar vervees (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 87). Dit betreft nochtans een belangrijk element van uw vrees die u heden aanhaalt. U werd ermee geconfronteerd dat u hier bij DVZ op geen enkele manier melding heeft gemaakt. U bevestigde dat dit klopte maar voegde er meteen aan toe dat er hierover ook geen vragen waren gesteld, dat u uw verklaringen kort moest houden en dat u enkel de noodzakelijke dingen heeft verklaard. Deze uitleg kan allerm minst overtuigen, temeer u hier op het CGVS wél spontaan verklaringen over aflegde. Bovendien blijkt dat u voor de DVZ uitgebreide verklaringen aflegde naar

aanleiding van de vraag om uw problemen toe te lichten (zie vragenlijst DVZ, vraag 5), zelfs meer uitgebreid dan op het CGVS (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 87). Dat u tenslotte aanhaalt enkel de noodzakelijke dingen te hebben willen toelichten op DVZ doet ook de wenkbrauwen fronsen: dat S.(...) u ervan zou gaan beschuldigen haar te hebben willen verkrachten om zichzelf goed te praten, kan men bezwaarlijk beschouwen als een niet noodzakelijk element in uw asielrelaas. Immers, op basis hiervan kan men verwachten dat men u gerechtelijk zwaar zou vervolgen, wat toch een andere situatie met zich meebrengt. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Voorts is het opvallend dat u geen enkel idee heeft van hoe de situatie verder geëvolueerd is met betrekking tot uw voorgehouden persoonlijke problemen nadat u op 28 mei 2020 bent gevlucht. U lichtte toe dat u alle banden met Irak heeft verbroken en dat u, afgezien van uw moeder en uw verloofde, met niemand uit Irak nog contact heeft gehad. U weet aldus niet of er al dan niet vervolgingsdaden zijn gesteld ten aanzien van u door S.L.(...), of dat er eventueel stappen zijn gezet door de gerechtelijke instanties naar aanleiding van de mogelijke beschuldigingen aan uw adres in verband met verkrachting. Dit is hoogst opmerkelijk. U weet ook niet aan te geven hoe het verder zou zijn gegaan met S.(...) aangezien u met haar geen verder contact heeft behouden. Ook van uw collega's-lifwachten over wie u verantwoordelijk was heeft u niets meer vernomen. U lichtte toe dat u alle nummers en contactgegevens in maart 2021 bent kwijtgeraakt nadat uw oude gsm beschadigd raakte door waterinfiltratie. Vóór deze datum had u zelfs al uw Koerdische simkaart vernietigd waardoor u in Turkije niet kon opgebeld worden door uw contacten uit Irak, zo zegt u (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134-47). Dat u klaarblijkelijk geen enkele concrete stap heeft ondernomen om over al deze zaken iets te weten te komen, doet verder twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat u als lifwacht werkte voor S.L.(...) bij het Iraakse leger. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere

indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

O m het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u weliswaar afkomstig bent uit de provincie Mosul in Centraal-Irak, maar dat u vanaf 2014 onafgebroken in Zakho heeft gewoond, dat uw moeder en uw zus hier nog steeds wonen en dat u sinds oktober 2017 de banden met uw geboortedorp in de provincie Mosul definitief heeft verbroken nadat het onder controle was gevallen van Arabieren. U heeft in 2018 in Zakho een huis in eigendom verworven, u bent sinds 2014 beginnen werken als lijfwacht voor S.L.(...), de viceminister van Peshmergazen en u zou nooit problemen hebben ondervonden in verband met uw verblijfsstatus in Zakho (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 27-42).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïsoleerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district

Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraq.internalmobility.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83.

Verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Hij merkt vooreerst op dat hij op verschillende momenten problemen merkte bij de tolk, ook bij de tolk tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS; de tolk sprak Kurmanji terwijl verzoeker Badini spreekt. Volgens verzoeker begreep de tolk dus niet alles wat hij verklaarde en omgekeerd, begreep verzoeker niet alles wat de tolk vertelde, en verklaart dit waarom de zaken niet overeenstemmen.

Verder is verzoeker formeel dat hij nergens heeft verklaard niet te weten dat hij zou zijn betrapt door één van de zonen van S. Hij geeft aan dat de zoon zelfs een aantal keren heeft geroepen dat hij alles aan zijn vader zou vertellen, S. hem vertelde dat hij weg diende te vluchten en nadat hij was gevlucht S. hem nog heeft gebeld. Er is volgens verzoeker dan ook geen tegenstrijdigheid in hetgeen hij verklaard heeft.

Wat betreft het risico dat hij heeft genomen om seksuele betrekkingen te hebben met S., verwijst verzoeker opnieuw naar de problemen die hij heeft ondervonden met de tolk.

Daarnaast merkt hij op dat hij een hoge functie had en de soldaten die hij mee had lager in rang stonden waardoor deze de opdrachten uitvoeren zoals zij die krijgen en deze niet in vraag stellen. Verder benadrukt hij dat hij een groot vertrouwen genoot vanwege de viceminister. Er was volgens hem dus geen enkel risico.

Verzoeker licht ook toe dat het huis bij de wijngaarden een klein huis is, waar niet wordt gewoond maar dat enkel diende om er zich op te frissen en wat te eten en te drinken. Verder zou er behalve één van de zonen die op de tablet aan het spelen was, niemand anders aanwezig zijn op de boerderij. Hij wijst er ook op dat hij één handdoek was gaan halen, geen deken, en dit enkel de derde keer; de andere twee keren niet. Verzoeker stelt dan ook dat er geen risico was voor hem, minstens was dit uiterst miniem.

Verder benadrukt verzoeker dat het interview bij de DVZ kort was en hij de mogelijkheid nog ging krijgen om zijn relaas op het CGVS uitgebreid uiteen te zetten, waardoor hij bij de DVZ niet heeft uitgeweid over de beschuldiging van S. dat hij haar had verkracht om zo haar eigen hachje te redden.

Wat betreft zijn onwetendheid over de verdere evolutie van de situatie, benadrukt verzoeker dat S.L. niet naar de gerechtelijke instanties is gegaan of is moeten gaan, gezien het gaat om de viceminister van Peshmergazaken en hij de wet en het leger en de hele staat in zijn macht heeft.

Verzoeker stelt nog dat het bovendien om verkrachting gaat en hij dit gegeven niet openbaar zal willen maken.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst verwijst hij naar zijn asielmotieven, te weten de verboden relatie die hij gehad heeft met de echtgenote van de viceminister, als reden waarom hij niet kan terugkeren naar Dohuk.

Daarnaast benadrukt hij dat er nog steeds aanslagen zijn, in stijgende lijn. Hij wijst ook op zijn profiel, namelijk dat van Peshmerga en lijfwacht van de viceminister waardoor hij ook een doelwit is. Hij verwijst naar nieuwsberichten waarin melding wordt gemaakt van Peshmergasoldaten die werden gedood door de PKK en zij tevens het doelwit zijn van IS.

Verder geeft hij te kennen dat de vluchten waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, zakelijke vluchten zijn voor het leger en niet voor vakantiedoeleinden.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij Irak heeft verlaten omdat hij op heterdaad werd betrapt toen hij seksuele betrekkingen had met de echtgenote van de viceminister van Peshmergazaken, voor wie hij als lijfwacht werkzaam was.

4.2. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens en het feit dat hij bij het Iraakse leger werkte als lijfwacht voor S.L., met name zijn militair rijbewijs, zijn militaire badge en enkele foto's van zichzelf als militair onder andere in aanwezigheid van S.L. en S.B., de zoon van de president van Noord-Irak (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met het vluchtrelaas.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven in deze stand van zaken aannemelijk te maken, zal de Raad nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding zouden hebben gevormd om Irak te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over het incident waarbij hij door de zoon van S. op heterdaad werd betrapt toen hij seksuele betrekkingen had met S., niet coherent zijn, (ii) de manier waarop zij seksuele betrekkingen hadden weinig geloofwaardig is, (iii) verzoeker bij de DVZ heeft nagelaten te vermelden dat S. hem van verkrachting zou hebben beschuldigd om zo haar eigen hachje te kunnen redden, en (iv) verzoeker onwetend is over hoe de situatie verder geëvolueerd is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.4. Waar verzoeker opwerpt dat er problemen waren bij de vertaling van zijn verklaringen tijdens de verschillende momenten waarop vragen werden gesteld gezien hij Badini spreekt terwijl de tolk Kurmanji sprak, kan hij niet worden gevolgd.

Vooreerst kan in het administratief dossier worden vastgesteld dat de taal die de tolk tijdens de registratie en bij het interview bij de DVZ sprak, wel degelijk het Badini betrof (“Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)”, “verklaring DVZ”, “CGVS vragenlijst”). Hoewel de taal van het persoonlijk onderhoud op het CGVS inderdaad het Kurmanji was (NPO, p. 1), blijkt dat verzoeker en de tolk geen enkel fundamenteel probleem kenden wat betreft de vertaling ten aanzien van het relaas van verzoeker. Verzoeker noch zijn raadsman, die hem bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud, hebben tijdens het gehoor enige melding gemaakt van vertaalproblemen. De Raad stelt voorts vast dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden en verzoeker geen blijk gaf van onduidelijkheden noch dat hij de tolk niet goed begreep.

Verzoeker had overigens overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet gebruik kunnen maken van de mogelijkheid om opmerkingen over te maken met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud, doch heeft dit geheel nagelaten.

Verder heeft verzoeker de mogelijkheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken over wat er foutief zou zijn vertaald. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door louter te stellen dat de tolk verkeerd heeft vertaald, toont verzoeker niet aan dat er specifieke fouten zijn gebeurd noch

dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Verzoeker slaagt er aldus met dit betoog niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.5. De bewering dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS problematisch zou zijn verlopen omwille van de tolk, klemt bovendien waar verzoeker in het verzoekschrift vasthoudt aan zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, namelijk dat hij er wel degelijk getuige was van hoe de zoon van S. hen op heterdaad betrapt. Het zich louter scharen achter deze tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat overigens niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS op te heffen.

Verzoekers verklaringen ter zake bij de DVZ, afgelegd in het bijzijn van een tolk die het Badini machtig is, waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zoals blijkt uit dit uittreksel: *"(...) Op 28.05.2020 werd ik samen met de vrouw van de minister op heterdaad betrapt door haar zoon. Ik heb dat zelf niet gemerkt dat wij gezien werden door haar zoon. Maar even later werd ik opgebeld door de vrouw van de minister. (...)"* (CGVS vragenlijst, punt 3.5).

De vaststelling dat verzoeker over een dergelijk essentieel element, dat de kern uitmaakt van zijn vluchtrelaas en de directe aanleiding betreft van zijn vertrek uit Irak, geen eensluidende verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

4.6. Waar de commissaris-generaal voorts de manier waarop verzoeker en S. betrekkingen hadden, ongeloofwaardig acht, slaagt verzoeker er niet in hier ander over te doen denken.

De uitleg dat hij een hoge functie bekleedde en de twee soldaten die hij meehad de opdrachten uitvoeren zoals zij krijgen en er geen vragen bij stellen, evenals het groot vertrouwen dat hij zou hebben genoten vanwege de viceminister, kan niet overtuigen en neemt niet weg dat hij, rekening houdend met de Iraakse context én met het feit dat het hier om de vrouw van een hooggeplaatst politicus zou gaan, dermate onvoorzichtig te werk zou zijn gegaan door in een open ruimte betrekkingen met haar te hebben. Het was immers niet geheel onmogelijk dat iemand hen daar zou betrappen, zoals een van de kinderen, personeel of eventuele medewerkers die op de boerderij aan het werk waren. Dat verzoeker er geen graten in zag vermits er slechts één zoon aanwezig was, die trouwens aan het spelen was op zijn tablet, doet hieraan geen afbreuk nu dit slechts een momentopname betrof en redelijkerwijs kon worden aangenomen dat hij niet constant op zijn tablet zou spelen, zoals ook is gebleken uit zijn verklaringen. De vaststelling dat verzoeker desondanks het risico nam om buiten seksuele betrekkingen te hebben met S., goed wetende dat er zware repercussies zouden volgen bij betrapping, is niet geloofwaardig. Ook is het frappant te moeten vaststellen dat verzoeker daarbij telkens dekens/handdoeken heeft opgehaald in het huis, iets wat toch moet zijn opgevallen bij andere aanwezigen. De opmerking in het verzoekschrift dat het huis op de wijngaard enkel dient op er zich op te frissen, om wat te eten, maar niet om te verblijven, doet hier geen afbreuk aan en klemt overigens waar hij op het CGVS verklaarde dat het huis drie slaapkamers telde (NPO, p. 11). Ook waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij enkel de derde keer een handdoek ging halen en de andere twee keren niet, spreekt hij zichzelf tegen nu hij op het CGVS duidelijk bevestigend antwoordde dat hij dit drie keren gedaan heeft (NPO, p. 11). Zoals hoger reeds uiteengezet, kunnen de voorgehouden problemen met de tolk niet worden aangenomen en hiervoor dan ook geen verklaring bieden.

Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, is het weinig geloofwaardig dat verzoeker zodanig opvallende handelingen zou hebben kunnen stellen, dat dit telkens onopgemerkt zou zijn gebleven, maar vooral en in de eerste plaats dat verzoeker dergelijk risicovol gedrag zou hebben durven stellen.

4.7. Hierbij komt nog dat verzoeker bij de DVZ nooit heeft vermeld dat S. zou hebben gezegd dat zij hem van verkrachting zou beschuldigen om zo haar eigen hachje te kunnen redden. Verzoeker wijt dit aan het korte interview bij de DVZ en de mogelijkheid om zijn relaas bij het CGVS uiteen te zetten. De Raad wijst er echter op dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als de beschuldiging van verkrachting door S., op basis waarvan men hem gerechtelijk zwaar zou vervolgen, in het vervolgingsrelaas zou vermelden, te meer

verzoeker bij de DVZ wel degelijk uitgebreide verklaringen heeft afgelegd naar aanleiding van de vraag om zijn problemen toe te lichten (CGVS vragenlijst, punt 5) en hij op het CGVS hier wél spontaan verklaringen over aflegde (NPO, p. 7). De vaststelling dat verzoeker deze beschuldiging bij de DVZ onvermeld heeft gelaten, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

4.8. Ook verzoekers onwetendheid rond de verdere evolutie met betrekking tot zijn voorgehouden persoonlijke problemen nadat hij op 28 mei 2020 is gevlucht, doet afbreuk aan zijn beweerde vrees. Zo weet verzoeker niet of er ten aanzien van hem al dan niet vervolgingsdaden zijn gesteld door S.L., of dat er eventueel stappen zijn gezet door de gerechtelijke instanties naar aanleiding van de mogelijke beschuldigingen aan zijn adres in verband met verkrachting.

De repliek in het verzoekschrift dat hij geen informatie heeft trachten in te winnen omdat het om de vice-minister van Peshmergazen gaat die het leger en de hele staat in zijn macht heeft waardoor S.L. niet naar de gerechtelijke instanties is gegaan of moeten gaan en het hier bovendien over verkrachting gaat en S.L. dit gegeven niet openbaar heeft willen maken, kan in geen geval overtuigen en neemt niet weg dat verzoeker zich niet verder heeft geïnformeerd over zijn persoonlijke problemen. Verzoeker weet zelfs niet aan te geven hoe het verder zou zijn gegaan met S. aangezien hij met haar geen verder contact heeft behouden en hij ook van zijn collega's-lijfwachters over wie hij verantwoordelijk was niets meer heeft vernomen. Nochtans mag verzoeker enige interesse betreffende zijn problemen aan de dag leggen. De Raad meent dat het voor een verzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om de evolutie van zijn persoonlijke problemen op te volgen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees doen ontstaan. Dat verzoeker klaarblijkelijk geen enkele concrete stap heeft ondernomen om over al deze zaken iets te weten te komen, is een zoveelste aanwijzing dat het zijn vluchtrelaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

4.9. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en onwetendheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Irak, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

4.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Irak.

5.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).”

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ). In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, 2478/001). Bij gebrek aan een definitie van *“burger”* moet de betekenis en de draagwijdte van dit begrip, het begrip *“binnenlands gewapend conflict”*, bij het ontbreken van een definitie ervan in de richtlijn, volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bepaald in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin het wordt gebruikt en de door de regeling waarvan het deel uitmaakt beoogde doelstellingen (zie naar analogie HvJ 30 januari 2014, C-278/12, *Diakité*, pt. 27)

Aldus verwijst het begrip ‘burger’ naar een persoon die geen lid is van de reguliere strijdkrachten van een staat of van een gewapende groepering die betrokken is in het internationaal of binnenlands gewapend conflict en die niet deelneemt aan de vijandelijkheden.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker sinds 2014 als militair werkzaam was binnen het Iraakse leger, er werd aangesteld als officier en dat hij aan de slag kon als lijfwacht van de viceminister van Peshmergazaken S.L.. Na ongeveer één jaar werd hij door S.L. benoemd tot de verantwoordelijke van al zijn lijfwachten, een groep van 38 mannen, en het materiaal, in casu Hummers en doshka's (machinegeweren) (NPO, p. 3, 6-7; map met documenten). Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, concludeert de Raad dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid tot zijn vertrek uit Irak in mei 2020 actief is gebleven binnen het Iraakse leger.

Bijgevolg beantwoordt verzoeker niet aan het begrip ‘burger’ zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet en valt hij *rationae personae* niet onder het toepassingsgebied van dit artikel. Aan hem kan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voornoemd artikel dan ook niet worden toegekend.

5.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. Waar verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES